

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 15. října 2018

takto:

Odvolání obžalovaného M [REDACTED] R [REDACTED] narozeného [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 23. dubna 2018 č. j. 2 T 129/2017 – 274 se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M [REDACTED] R [REDACTED] uznán vinným tím, že

1) v [REDACTED] v době od 8. března 2017 do konce měsíce dubna 2017 na adrese [REDACTED], případně i na dalších místech, kde se v uvedené době zdržoval ve společné domácnosti s poškozenou N [REDACTED] I [REDACTED], narozenou [REDACTED], této opakovaně vyhrožoval osobně slovně či prostřednictvím komunikace přes mobilní telefon zveřejněním fotografií její osoby na sociálních sítích, kdy tyto fotografie pořídil bez jejího vědomí, většinou, když spala, a byla na nich vidět nahá, jejich zveřejnění podmiňoval tím, že tak učiní tehdy, pokud ona podá na Městském úřadu v Chebu návrh na projednání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm.

b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že jí dne 6. března 2017 v době kolem 13.00 hodiny fyzicky napadl v jejich tehdy společně obývaném bytě na adrese Příkopní 19, Cheb, kdy věc byla původně šetřena na Policii ČR, Obvodním oddělení Cheb - město pod sp. zn. KRPK-17898/PR-2017-1902013,

2) v Chebu dne 27. května 2017 v době kolem 9.00 hodin, v ulici Joštova, na volně přístupném prostranství před domem č. 2567/8, po předchozí slovní rozepři, fyzicky napadl svou bývalou přítelkyni N [REDACTED] I [REDACTED], a to poté, co odmítla na jeho výzvu nastoupit do jeho vozidla, se kterým na místo přijel, přistoupil k ní a kopl ji do levé nohy, kdy po tomto kopu neudržela stabilitu a upadla na zem a on pak pokračoval v kopání do různých částí jejího těla, i když ležela na zemi, přičemž jí takto způsobil zlomeninu střední části levé loketní kosti bez posunu úlomků, zhmožděninu hrudníku na levé straně, zhmoždění dolní hrudní a bederní páteře a zhmoždění stehna levé dolní končetiny, a dále jí na místě rozbil její mobilní telefon, čímž jí způsobil škodu ve výši nejméně 1.610 Kč.

Popsané jednání kvalifikoval okresní soud pod bodem 1) jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, pod bodem 2) jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Okresní soud uložil obžalovanému podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 11 měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu obžalovanému uložil povinnost zaplatit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, Regionální pobočka Plzeň, pobočka pro Jihočeský, Karlovarský a Plzeňský kraj, škodu ve výši 8 804 Kč.

2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce včasné odvolání. Má za to, že byly splněny podmínky pro rozhodnutí podle § 307 trestního řádu, neboť se přiznal ke skutkům, které mu byly kladeny za vinu, pouze polemizoval s rozsahem jednání ohledně SMS zpráv a upřesňoval vztahy mezi ním a poškozenou. Uhradil poškozené finanční odškodnění ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Vendula Jurčová.

výši patrně přesahující nároky, které by dle utrpěné újmy měla mít. Cestou obhájce požádal zdravotní pojišťovnu o sdělení čísla účtu a identifikace platby k úhradě. To, že údaje pro zaplacení požadované škody Všeobecná zdravotní pojišťovna nesdělila, nelze obžalovanému přičítat k tíži. Navrhuje proto, aby odvolací soud zopakoval jeho výslech jako obžalovaného, provedl důkazy ohledně úhrady škody a poté napadený rozsudek zrušil, rozhodl o podmíněném zastavení trestního stíhání a stanovil přiměřenou zkušební dobu.

3. Státní zástupce přítomný ve veřejném zasedání uvedl, že dle jeho názoru pro postup navržený obžalovaným nejsou splněny zákonné podmínky, neboť doznání obžalovaného není úplné. Státní zastupitelství považuje rozsudek za správný po všech stránkách. Navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné zamítnuto.
4. Krajský soud v Plzni přezkoumal napadený rozsudek a jemu předcházející postup řízení v rozsahu a způsobem, který mu ukládá § 254 trestního řádu. V tomto konkrétním případě přezkoumával rozsudek ve všech výrocích. Měl na zřeteli výhrady a námitky vznesené obžalovaným v podaném odvolání. K vadám, které nebyly odvolatelem vytýkány, přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Krajský soud poté dospěl k následujícím závěrům.
5. Z podaného odvolání lze dovodit, že obhajoba nerozporuje skutková a právní zjištění okresního soudu. Nemá tedy žádné námitky proti popisu skutku a jeho právnímu posouzení tak, jak je uvedeno ve výroku o vině napadeného rozsudku. Krajský soud má za to, že okresní soud v průběhu hlavních líčení provedl bez podstatných vad řízení dostatek důkazů tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry. Rozsah jím provedeného dokazování odpovídá ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a při jejich hodnocení postupoval dle § 2 odst. 6 trestního řádu. Své závěry pak podrobně vysvětlil v odůvodnění rozsudku v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu. Na podkladě provedených důkazů bez důvodných pochybností uzavřel, že obžalovaný se dopustil jednání popsáno ve výroci o vině pod body 1) a 2) rozsudku. Pro úplnost se dodává, že dle názoru krajského soudu měl okresní soud ve skutkové větě pod bodem 2) výslovně uvést dobu, po kterou byla poškozená omezena v obvyklém způsobu života. Tato okolnost sice vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, avšak měla být součástí skutkové věty.
6. Krajský soud neshledal důvod doplňovat dokazování tak, jak obžalovaný navrhl v podaném odvolání. V průběhu veřejného zasedání navrhoval doplnění dokazování toliko svým výslechem. Pokud jde o otázku náhrady škody, ta již byla zřejmá z předloženého spisového materiálu. Poškozená potvrdila převzetí částky 150 000 Kč a obhajoba soudu prvního stupně doložila informaci o tom, že se dotazovala na možnost zaslat peníze na náhradu škody příslušné zdravotní pojišťovně. Ke dni rozhodování krajským soudem nebyl předložen žádný doklad, že by Všeobecné zdravotní pojišťovně byla požadovaná částka již uhrazena. V té souvislosti se krajský soud pozastavuje nad tím, zda je skutečně tak obtížné zjistit informaci o tom, jakým způsobem je možno danou částku uhradit, nicméně skutečnost, že nedošlo k náhradě škody zdravotní pojišťovně, rozhodně není jediným důvodem pro nevyhovění návrhu na podmíněné zastavení trestního stíhání. Pokud bylo obhajobou navrhováno provedení opětovného výslechu obžalovaného, krajský soud musí uvést, že dle jeho názoru měl obžalovaný v průběhu trestního řízení dostatek možností se k trestné činnosti spontánně doznat. V přípravném řízení byl vyslýchán dvakrát, jednak v pozici obviněného policejním orgánem, jednak ve vazebním zasedání. Možnost doznání měl i v průběhu hlavního líčení konaného před okresním soudem. V této výpovědi obžalovaný uvedl, že popírá, že by poškozené vyhrožoval prostřednictvím fotografií. Doznal toliko jednání pod bodem 2). Podmínky stanovení § 307 odst. 1 trestního řádu tak nebyly splněny k veškeré trestné činnosti, pro kterou byl obžalovaný stíhán. Okresní soud se možností podmíněného zastavení trestního stíhání v obdobném slova smyslu jako nyní soud krajský zabývá a s jeho názorem je možno souhlasit. Vyzdvihnout je třeba i charakter jednání, kterého se obžalovaný dopustil, respektive způsob jeho spáchání. Jednání pod bodem 1) se dopouštěl

v období téměř dvou měsíců opakovanými výhrůžkami poškozené N. I. a následně se v měsíci květnu 2017 dopustil fyzického napadení jmenované, v němž pokračoval i po té, co poškozená upadla na zem. Senát má za to, že charakter a způsob spáchání trestné činnosti je okolností, která v tomto konkrétním případě je další závažnou skutečností, po jejímž zvážení se uplatnění § 307 trestního řádu nejeví jako vhodné. Je na místě připomenout i smysl takzvaného odklonu v trestním řízení, kterým je zejména zrychlení a zefektivnění vyřízení k tomu vhodných věcí, které nevyžadují z hlediska účelu trestního řízení projednání věci před soudem v hlavním líčení. Je tedy možno uzavřít, že postup navržený obžalovaným v dané věci rozhodně nebylo možno uplatnit a okresní soud postupoval správně, pokud obžalovaného uznal vinným a uložil mu trest.

7. Jediné, co je možno okresnímu soudu v souvislosti s výrokem o vině vytknout, je nesprávná formulace právní věty ve vztahu k bodu 1) výroku rozsudku. Okresní soud zde uvádí, že obžalovaný „jiného pohrůžkou jiné těžké újmy nutil, aby něco **konal**“. Z odůvodnění rozhodnutí pak vyplývá, že dle názoru okresního soudu to, že obžalovaný požadoval po poškozené, aby nepodala návrh na projednání jeho přestupku, kterého se ve vztahu k ní dopustil, je možno podřadit pod alternativu „jiného nutil, aby něco konal“. Dle názoru odvolacího senátu mělo být toto jednání podřazeno pod alternativu „jiného nutil, aby něco opominul“, neboť obžalovaný poškozenou nutil k tomu, aby opomenula nějaké jednání (nepodala návrh), tedy nekonala to, co měla právo vykonat. Opomenutím se rozumí nevykonání toho, co by jinak donucovaná osoba vykonala či mohla vykonat. Jinak jsou úvahy o právní kvalifikaci jednání, kterým byl obžalovaný uznán vinným, správné a je možno na ně odkázat.
8. Krajský soud se ztotožnil s úvahami soudu okresního i pokud jde o výrok o uloženém trestu. Ten není možno považovat za nepřiměřený ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Byl uložen ryze výchovný druh trestu za dva přečiny, kdy nelze přehlédnout způsob spáchání tak, jak byl zmíněn v předchozí části tohoto rozhodnutí - dobu trvání páčání jednání pod bodem 1) a intenzitu napadení při jednání pod bodem 2). Okresní soud při úvahách o druhu a výši trestu zohlednil polehčující i přitěžující okolnosti, v úvahu bral i skutečnost, že obžalovaný uhradil poškozené I. nemalou částku jako náhradu škody. Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody šest měsíců až čtyři léta. Byl mu uložen trest mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby s podmíněným odkladem na zkušební dobu blíže spodní hranici zákonného rozpětí (to činí jeden rok až pět let). Krajský soud tak neshledává žádný prostor pro případné zmírnění takto uloženého trestu, neboť není trestem nepřiměřeným.
9. Proti výroku o náhradě škody nebyly vzneseny konkrétní námitky. Všeobecná zdravotní pojišťovna se řádně a včas připojila s nárokem na náhradu škody, svůj nárok zdůvodnila a okresní soud postupoval v souladu s trestním řádem, pokud obžalovanému uložil povinnost k náhradě takto požadované škody.
10. Odvolání obžalovaného neshledal krajský soud důvodným, proto je zamítl postupem dle § 256 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných

náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 15. října 2018

JUDr. Milan Suk v. r.
předseda senátu

Vypracovala: Mgr. Zdeňka Šebková v. r.